Analize și opinii

Buturuga Anghel: O altfel de explicație

Acum 10 minute 12 Vizualizari 6 Timp de citire

Până nu demult, monopolul frustrării sociale era deținut de clasa de mijloc de sus care a alcătuit baza electorală a USR. Mecanismul era simplu: oameni care au dobândit un statut social înalt, acces la bunuri și servicii de calitate, în marile orașe și în zona corporațiilor, simțeau ca un fel de jignire sau afront faptul că sunt încă nevizibili și neimportanți politic și că se află sub cei din pătura socială de mai de sus, provenind din structuri și politică. Invidia și ambiția de a ieși în față, precum și dorința de a-i vedea pe cei de la etajele superioare în cătușe, alcătuiesc combustibilul care a alimentat motorul USR.

În egoismul lor atroce, acești burghezi, cărora li s-a alăturat bula mediatică și cea culturală de tip humanitas (cu cărțile lor de istorie, lingvistică și eseistică nivel Paolo Coehlo), nu și-au dat seama că ambalarea motorului frustării sociale s-a suprapus doar temporar cu frustrările și năduful celor din clasa de mijloc de jos sau a celor de jos. „Anticorupția” a funcționat, o perioadă, ca pretext pentru a capta și îndrepta acest depozit de mânie către o falsă și facilă țintă: PSD și, mai generic, „partidele tradiționale”, „USL” etc.

Cei de jos, timp de vreo două decenii au tras la jug (pe șantier, în joburi precare, cu program de muncă peste norma legală, cu salarii mici sau medii, cu acces limitat la bunuri) considerând că, așa cum li se și spunea, „nu există altă alternativă” și că așa e țara lor, defectă și coruptă. Pe măsură ce stagiul de șantier sau ogor în Occident s-a mărit, intervenind și criza economică, cei de jos au început, totuși, să vadă că 1) țările europene în care muncesc de rup nu sunt din altă Galaxie decât România. Unele dintre ele, de fapt, social, economic,

cultural, sunt destul de aproape; 2) în ciuda faptului că muncesc din greu, au venituri și acces la bunuri mult mai greu decât au ceilalți cetățeni europeni din țările gazdă și cei din clasa de sus de „acasă”.

venit decent la el în țară? De ce trebuie el să se chinuiască și să rateze aniversările copiiilor săi, pe când alții trăiesc fără nicio grijă, atenție, asta neavând nicio legătură cu meritul, performanța, productivitatea?

Toți au înălțat cântări de slavă „libertății” de a emigra și posibilității pe care diasporeanul o are de a veni acasă cu „valorile” din țările europene, dar nimeni nu s-a gândit că poate va veni o zi în care el va vedea că locul periferic al țării noastre și viața lui precară nu are legătură cu nimic din ce morfăie elita de rapt a României, anume cu meritul sau cu eficiența. Ci doar cu nedreptatea și raportul brut de forță.

O vreme, această frustrare adâncă, potențial mai periculoasă decât a corporatiștilor, pentru că e genul de revoltă care poate da în conflicte sociale intense, a fost manipulată prin sloganul „anticorupției”. Și mare parte din diaspora și din cei tineri s-au raliat USR-ului clasei corporatiste. Și-au canalizat furia către „politicieni”. Dar iată că diasporenii și neoiobagii de acasă au observat că nici anticorupția nu a dus la nimic. Cătușele și show-ul justițiar, după care chiar guvernarea USR, nu au clintit o iotă din condiția lor.

Închiși în bula lor egocentric-narcisistică, elitele și burghezia de sus română au continuat să pedaleze în gol cu antipesedismul și anticonservatorismul, nebăgând de seamă că baza socială s-a alienat și de mesajul lor și că frustrarea creștea, pe măsură ce și condițiile din țările europene deveneau mai dificile.

Trebuie înțeles, de asemenea, că nu e vorba doar de o atitudine psihologică. Egoismul clasei corporatiste este cu atât mai găunos cu cât ea nu este, propriu-zis, productivă sau contribuitor important la economia României. Sunt un fel de bugetari de lux ai unor coloși birocratici privați care câștigă prin aranjamente de putere făcute cu statul. La modul efectiv, remitențele, adică banii șantieriștilor, au depășit investițiile făcute de companiile străine în țară. Acești bani au întreținut grosul economiei periferice de consum din România, iar nu banii companiilor străine sau veniturile clasei angajaților lor, cu efect social și economic limitat. Cu banii din remitențe a ajuns consumul și la sate, s-au construit case, s-au cumpărat SH-uri, s-au diversificat bunurile. Și abia ce se dedase și această clasă modestă cu bunuri, iată că a venit pandemia, cu închiderea în case și interdicția de circulație, iar apoi demența cu orașele de 15 minute și cu interdicția de diesel de peste câțiva ani (asta dacă se întreabă vreun prost de ce are succes propaganda AUR cu orașele de 15 minute. Păi de aia, că pentru pălmaș înseamnă interdiciția de a folosi un bun pe care l-a câștigat cu greu și de curând.)

Odată epuizată forța explicativă pentru condiția precară a „anticorupției”, a devenit aproape inevitabilă creșterea „populismului”, care s-a prezentat de la început ca o forță de contestare nu doar a PSD, ci a poziției României în cadrul UE și a modului în care sunt redistribuite beneficiile în societate. Așa cum observaseră mulți la începuturile AUR, o parte din votanții săi tineri era fost electorat USR. Ce i s-a promis acestui electorat? Cu ce a fost atras el de „forțele europene”? Cu promisiunea de a distruge circulația auto pentru pedalocrație, de a se bucura de „diversitatea” inclusivității, de a plăti pentru Ucraina și, eventual, chiar de a se bucura de război. Atractiv program artistic, nu găsiți?

Acesta este, după mine, fondul social al actualei stări de lucruri. Nu discut cât de autentic sau pe ce mecanisme s-a propagat mitul CG, partidul AUR etc. Nici cât de serios este programul „populismului.” Ci dacă vrea realmente cineva să repare ceva, acolo, la cauze, ar trebui să se umble. Sigur, asta dacă elita narcisiacă ar avea vreun dram de conștiință socială, că ce să mai zic de cea națională, sau conștiință pur și simplu. Ei sunt beneficiari și complici ai unei ordini care a stâlcit și stâlcește oameni, familii, comunități. Desigur că e mai lesne a astupa orice voce critică a conștiinței, punând eticheta de fascism și putinism.

Autor: **Buturuga Anghel**

Despre autor